Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 15. septembra 2016*

„REACH — Pristojbina za registracijo snovi — Znižanja za mikro, mala in srednje velika podjetja — Napaka v izjavi o velikosti podjetja — Priporočilo 2003/361/ES — Sklep, s katerim je zaračunana upravna taksa — Zahteva za informacije — Pristojnost ECHA — Sorazmernost“

V zadevi T-392/13,

Leone La Ferla SpA s sedežem v Melilliju (Italija), ki jo zastopajo G. Passalacqua, J. Occhipinti in G. Calcerano, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata L. Di Paolo in K. Talabér-Ritz, agentki,

in

Evropski agenciji za kemikalije (ECHA), ki so jo najprej zastopali M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage in J.-P. Trnka, nato M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage in J.-P. Trnka, agenti, skupaj s C. Garcio Molyneuxom, odvetnikom,

toženi stranki,

zaradi, na prvem mestu, predloga, vloženega na podlagi člena 263 PDEU, za razglasitev ničnosti več aktov Komisije ali ECHA, na drugem mestu, predloga, da se ECHA naloži vračilo zneskov, ki naj bi bili neupravičeno plačani, in na tretjem mestu, predloga, vloženega na podlagi člen 268 PDEU za plačilo odškodnine za škodo, ki naj bi nastala tožeči stranki,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, F. Dehousse (poročevalec) in A. M. Collins, sodnika,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. novembra 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: italijanščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Na podlagi postopka, ki ga je začela tožeča stranka, Leone La Ferla SpA, je Evropska agencija za kemikalije (ECHA) 5. in 7. januarja 2011 sprožila postopek registracije dveh snovi na podlagi Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH), o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije ter spremembi Direktive 1999/45/ES ter razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL 2006, L 396, str. 1).

2 Tožeča stranka je v postopku registracije navedla, da je v smislu Priporočila Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednje velikih podjetij (UL 2003, L 124, str. 36) „malo“ podjetje. Zaradi te izjave je bila upravičena do znižanja pristojbine, ki jo je treba na podlagi člena 6(4) Uredbe št. 1907/2006 plačati za vsako registracijo. V skladu s členom 74(1) te uredbe je bila navedena pristojbina opredeljena v Uredbi Komisije (ES) št. 340/2008 z dne 16. aprila 2008 o pristojbinah in taksah, plačljivih Evropski agenciji za kemikalije na podlagi Uredbe št. 1907/2006 (UL 2008, L 107, str. 6). V Prilogi I k Uredbi št. 340/2008 so med drugim navedeni zneski pristojbin za registracije, predložene po členu 6 Uredbe št. 1907/2006, in znižanja, ki se priznajo mikro, malim in srednje velikim podjetjem (v nadaljevanju: MSP). Kadar fizična ali pravna oseba, ki trdi, da je upravičena do znižanja ali opustitve pristojbine, ne more dokazati, da ima pravico do takšnega znižanja ali opustitve, ECHA v skladu s členom 13(4) Uredbe št. 340/2008 zaračuna polno pristojbino ali takso in tudi upravno takso. V zvezi s tem je upravni odbor ECHA 12. novembra 2010 sprejel Sklep MB/D/29/2010 o razvrstitvi storitev, za katere se zaračunajo takse (v nadaljevanju: Sklep MB/D/29/2010). V členu 2 in v preglednici 1 iz Priloge k temu sklepu, kakor je bil spremenjen s Sklepom MB/21/2012/D upravnega odbora ECHA z dne 12. februarja 2013 (v nadaljevanju: Sklep MB/21/2012/D), je določeno, da upravna taksa iz člena 13(4) Uredbe št. 340/2008 znaša 19.900 EUR za veliko podjetje, 13.900 EUR za srednje podjetje in 7960 EUR za malo podjetje.

3 ECHA je 5. in 7. januarja 2011 izdala dva računa (št. 10026200 in 10026213), vsak je znašal 9300 EUR. Ta znesek je v skladu s Prilogo I k Uredbi št. 340/2008 v različici, veljavni v času dejanskega stanja, ustrezal pristojbini za mala podjetja v okviru skupne predložitve za snovi nad 1000 ton.

4 ECHA je 20. februarja 2012 tožečo stranko pozvala, naj ji predloži dokumente, da bi preverila njeno izjavo, da je malo podjetje.

5 Po izmenjavi dokumentov in elektronskih sporočil je ECHA 17. maja 2013 sprejela Sklep SME(2013) 1328. ECHA je v tem sklepu navedla, da ni prejela potrebnih dokazov, da je bila tožeča stranka malo podjetje, in da bi morala v skladu s členom 4(1) Sklepa MB/D/29/2010 plačati pristojbino za veliko podjetje. V teh okoliščinah je ECHA tožečo stranko obvestila, da ji bo na eni strani izdala račun za razliko med prvotno plačano pristojbino in končno dolgovano pristojbino ter na drugi strani račun v višini 19.900 EUR za plačilo upravne takse.

6 ECHA je v skladu s Sklepom SME(2013) 1328 21. maja 2013 tožeči stranki poslala račun št. 10040807 v višini 13.950 EUR, račun št. 10040817 v višini 13.950 EUR in račun št. 10040824 v višini 19.900 EUR.

7 ECHA je 23. maja 2013 tožeči stranki poslala elektronsko sporočilo v odgovor na elektronsko sporočilo, prejeto 21. maja 2013. S tem elektronskim sporočilom je tožeči stranki podala informacije v zvezi s Sklepom SME(2013) 1328.

8 ECHA je 24. julija 2013 tožeči stranki poslala dopis v odgovor na elektronsko sporočilo, prejeto 10. julija 2013. Ta dopis je vseboval informacije, ki so bile namenjene tožeči stranki, v zvezi s Sklepom SME(2013) 1328.

Postopek in predlogi strank

9 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 25. julija 2013.

10 Z ločeno vlogo, v tajništvu Splošnega sodišča vloženo 10. oktobra 2013 v skladu s členom 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991, je Evropska komisija uveljavljala ugovor nedopustnosti, zlasti v delu, v katerem je bila tožba vložena zoper njo.

11 Tožeča stranka je stališča glede tega ugovora predložila 3. decembra 2013.

12 Stranke so bile 8. januarja 2015 v skladu z ukrepi procesnega vodstva, določenimi v členu 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991, pozvane, naj predložijo svoja stališča glede morebitne upoštevnosti sodbe z dne 2. oktobra 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), za obravnavani spor in odgovorijo na vprašanje. Stranke so to zahtevo izpolnile v predpisanem roku.

13 Splošno sodišče je 16. julija in 15. septembra 2015 v skladu z ukrepi procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika strankam zastavilo pisna vprašanja in jih pozvalo, naj pisno odgovorijo. Stranke so te zahteve izpolnile v predpisanih rokih.

14 Splošno sodišče (šesti senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni del postopka.

15 Stranke so na obravnavi 12. novembra 2015 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

16 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— za nične v celoti ali v delih, za katere presodi, da jih je treba v skladu s pravičnostjo in v interesu tožeče stranke razglasiti za nične, razglasi naslednje akte:

  — Sklep SME(2013) 1328 in njegove priloge;

  — račune št. 10040807, 10040817 in 10040824;

  — elektronsko sporočilo ECHA z dne 23. maja 2013;

  — sklepa MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D;

  — in, če je potrebno:

    — Uredbo št. 340/2008 v delu, ki vsebuje informacije v zvezi s podjetji glede vlagatelja za določitev njegove velikosti za uporabo pristojbin in znižanih taks;

    — Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 254/2013 z dne 20. marca 2013 o spremembi Uredbe št. 340/2008 (UL 2013, L 79, str. 7);

    — dopis ECHA tožeči stranki z dne 24. julija 2013;

    — in vse druge povezane, predhodne ali poznejše akte, ki bi posegali v interes tožeče stranke;

— zato naloži ECHA, naj vrne zneske, ki jih je neupravičeno plačala tožeča stranka (kot so navedeni v računih št. 10040807, 10040817 in 10040824), skupaj z zakonskimi obrestmi in po ponovni oceni, od dneva, ko jih je tožeča stranka plačala ECHA, dokler se dolgovani zneski popolnoma ne poplačajo;

— ali, kumulativno ali alternativno, naloži ECHA, naj plača tožeči stranki odškodnino za nastalo škodo v vrednosti, ki ustreza zgoraj navedenim zneskom, ki jih je tožeča stranka neupravičeno plačala, skupaj z zakonskimi obrestmi in po ponovni oceni, od dneva, ko jih je tožeča stranka plačala ECHA, dokler se dolgovani zneski popolnoma ne poplačajo.

17 ECHA Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo razglasi za nedopustno v delu, ki se nanaša na razglasitev ničnosti računov št. 10040807, 10040817 in 10040824, Uredbe št. 340/2008, dopisa ECHA tožeči stranki z dne 24. julija 2013 in vseh drugih povezanih, načrtovanih ali poznejših aktov, če posegajo v interese tožeče stranke;

— tožbo v celoti zavrne in potrdi zakonitost aktov, ki jih izpodbija tožeča stranka;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

18 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo, vloženo zoper njo, zavrže kot nedopustno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

1. *Dopustnost tožbe v delu, v katerem je vložena zoper Komisijo*

19 Komisija navaja, da se zdi, da tožeča stranka s tožbo predlaga razglasitev ničnosti dveh predpisov, in sicer Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013. Prvič, Komisija trdi, da se ti uredbi posamično ne nanašata na tožečo stranko v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Poleg tega naj bi Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013 vsebovali izvedbene ukrepe, kot jih je sprejela ECHA, in ki se s to tožbo izpodbijajo. Tožeča stranka naj torej ne bi bila upravičena do vložitve ničnostne tožbe zoper ti dve uredbi. Drugič, Komisija trdi, da v tožbi ni upoštevana zahteva iz člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, ki določa, da tožba obsega „predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov“. V zvezi s tem Komisija navaja, da tožeča stranka s tem, da predlaga razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013, v tožbenih razlogih ni navedla razlogov, zakaj naj ti uredbi ne bi bili zakoniti. Dalje, tožeča stranka naj ne bi natančno opredelila dela uredb, katerih razglasitev ničnosti predlaga. Edina določba, na katero bi se lahko nanašale vloge tožeče stranke, bi bil lahko člen 12 Uredbe št. 340/2008, ki se nanaša na povezana podjetja in merila za znižanja za MSP. Vendar Komisija ne vidi, v katerem delu ta določba naj ne bi bila zakonita, niti zakaj. Komisija torej ne razume, na katerih pravnih dejstvih in dokazih temelji predlog za razglasitev ničnosti nenatančno določenega dela zgoraj navedenih uredb. Tretjič, Komisija navaja, da je tožba, ker jo je treba v skladu s členom 263 PDEU vložiti v roku dveh mesecev od objave akta, vsekakor zastarala.

20 Tožeča stranka navaja, da se ugovor nedopustnosti Komisije nanaša le na del tožbe, in sicer na tistega, ki se nanaša na Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da člen 263 PDEU nedvomno dopušča vložitev tožbe zoper predpise. Posledično in iz previdnosti, vključno v smislu člena 277 PDEU, naj bi tožeča stranka želela izpodbijati tudi zgoraj navedeni uredbi.

Ta možnost naj bi bila priznana v sodbi z dne 6. marca 1979, Simmenthal/Komisija (92/78, EU:C:1979:53). Člen 263 PDEU naj bi še razširil možnosti, ki so na voljo osebam, ki nameravajo izpodbijati splošne akte, ki so jih sprejele evropske institucije. Če fizične in pravne osebe ne bi smele izpodbijati predpisov kljub poteku dvomesečnega roka od njihove objave in hkrati ukrepov za izvajanje teh zakonskih aktov, bi to v pravu Evropske unije pomenilo nesprejemljivo praznino. Tožeča stranka dodaja, da je preučila možnost, glede na katero naj bi bili sklepi ECHA v skladu z določbami teh uredb, vendar pa naj bi bile te uredbe v nasprotju s Pogodbama in ustaljenimi načeli sodne prakse. Ravnanje Komisije je torej mogoče grajati, ker naj bi ta ECHA dopustila, da izvaja svojo diskrecijsko pravico, ki presega pristojnosti, ki so ji dodeljene oziroma ki se ji lahko dodelijo. Glede na ta dejstva bi moralo Splošno sodišče najprej preveriti, ali posamezni sklepi, ki jih tožeča stranka izpodbija, niso zakoniti iz razlogov, navedenih v tožbi. Če Splošno sodišče te nezakonitosti ne more potrditi, bi bilo treba preveriti tudi, ali je mogoče to, da je ECHA kršila obveznosti nadzora glede uporabe zadevnih uredb, očitati Komisiji.

21 Najprej je treba opozoriti, da morata biti v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, navedenega statuta in členom 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov.

22 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti te navedbe dovolj jasne in natančne, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in da lahko Splošno sodišče o tožbi v takem primeru po potrebi presodi tudi brez dodatnih podatkov. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovito izvajanje sodne oblasti morajo iz tožbe, da je ta dopustna, bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, izhajati vsaj na kratko, vendar koherentno in razumljivo (glej sodbo z dne 20. maja 2009, VIP Car Solutions/Parlament, T-89/07, EU:T:2009:163, točka 96 in navedena sodna praksa; glej tudi, v tem smislu, sklepa z dne 25. novembra 2003, IAMA Consulting/Komisija, T-85/01, EU:T:2003:309, točka 58 in navedena sodna praksa, in z dne 20. januarja 2012, Groupe Partouche/Komisija, T-315/10, neobjavljen, EU:T:2012:21, točka 19).

23 Poleg tega, če tožeča stranka enega od predlogov ne utemeljuje z nobenim tožbenim razlogom, pogoj iz člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, da je treba na kratko povzeti tožbene razloge, ni izpolnjen (sodbi z dne 12. aprila 2013, Koda/Komisija, T-425/08, neobjavljena, EU:T:2013:183, točka 71, in z dne 16. septembra 2013, Dornbracht/Komisija, T-386/10, EU:T:2013:450, točka 44).

24 Nazadnje, pravno podlago za tožbo izbere tožeča stranka in ne sodišče Unije, ki mu ni treba izbrati najprimernejše pravne podlage (sodba z dne 15. marca 2005, Španija/Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, točka 35, in sklep z dne 26. februarja 2007, Evropaïki Dynamiki/Komisija, T-205/05, neobjavljen, EU:T:2007:59, točka 38).

25 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba preučiti, ali tožba vsebuje predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov, tako da lahko ustreza zahtevam jasnosti in natančnosti, ki jih določa člen 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991.

26 Prvič, tako kot je navedeno v uvodnem delu tožbe, je tožeča stranka pri Splošnemu sodišču vložila „[n]ičnostno tožbo v skladu s členom 263 PDEU“.

27 Drugič, uvodni del tožbe se nanaša na sedem aktov, ki sta jih sprejeli Komisija ali ECHA. Edina akta, ki ju je sprejela Komisija, sta Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013.

28 Tretjič, tožba, ki jo je vložila tožeča stranka, temelji na štirih tožbenih razlogih. Prvi tožbeni razlog je naslovljen: „Zlasti glede Sklepa ECHA št. SME(2013) 1328 z dne 17. maja 2013, nazadnje potrjenega z ukrepom ECHA z dne 24. julija 2013, registriranim pod SME(2013) 2950; računov ECHA št. 10040807 z dne 21. maja 2013, št. 10040817 z dne 21. maja 2013 in št. 10040824 z dne 21. maja 2013, in zlasti glede obvestila ECHA po [elektronski pošti] z dne 23. maja 2013: nezakonitost zaradi

nepristojnosti/zlorabe pooblastil in prekoračitve pooblastil ECHA pri sprejetju Sklepa ECHA št. SME(2013) 1328 z dne 17. maja 2013“. Drugi tožbeni razlog je naslovljen tako: „Zlasti glede Sklepa ECHA št. SME(2013) 1328 z dne 17. maja 2013, nazadnje potrjenega s Sklepom ECHA z dne 24. julija 2013, registriranim pod št. SME(2013) 2950; računov ECHA št. 10040807 z dne 21. maja 2013, št. 10040817, z dne 21. maja 2013 in št. 10040824 z dne 21. maja 2013 in med drugim obvestila ECHA po [elektronski pošti] z dne 23. maja 2013: nezakonitost zaradi nepravilne in napačne uporabe meril za določanje velikosti MSP, ki so zajeta v Priporočilu Komisije (2003/361/ES), kršitev načela sorazmernosti“. Tretji tožbeni razlog je naslednji: „Zlasti glede Sklepa ECHA št. SME(2013) 1328 z dne 17. maja 2003, ki je bil nazadnje potrjen z ukrepom ECHA z dne 24. julija 2013, registriranim pod št. SME(2013) 2950; računov ECHA št. 10040807 z dne 21. maja 2013 in št. 10040824 z dne 21. maja 2013, kot zlasti obvestilom ECHA po [elektronski pošti] z dne 23. maja 2013: nezakonitost zaradi nepristojnosti in zlorabe pooblastil izvršnega direktorja, ker je podpisal Sklep ECHA št. SME(2013) 1328 z dne 17. maja 2013.“ Četrti tožbeni razlog je naslovljen: „Zlasti glede Sklepa MB/D/29/2010 in Sklepa MB/21/2012/D: nezakonitost zaradi prekoračitve, nepristojnosti in zlorabe pooblastil ECHA pri sprejetju teh sklepov, ter […] kršitev načela dodelitve pristojnosti iz člena 5 PEU, ker je ECHA sprejela Sklep MB/D/29/2010 in Sklep MB/21/2012/D, katerih znesek je naveden v računih ECHA št. 10040824 z dne 21. maja 2013“.

29 Četrtič, tožeča stranka Splošnemu sodišču s tožbenimi predlogi predvsem predlaga, naj „izpodbijane in v uvodu navedene akte razglasi za nične“. S preostalimi predlogi želi doseči vračilo ali odškodnino od ECHA.

30 Iz zgoraj navedenega izhaja, da tožba vsebuje predmet spora, in sicer predlog za razglasitev ničnosti sedmih izpodbijanih aktov in predlog za vračilo in odškodninski zahtevek ter navajane tožbene razloge.

31 Vendar glede dejstva, da je bila tožba vložena zoper Komisijo, tožba očitno ni dovolj jasna in natančna.

32 Na prvem mestu je treba poudariti, da tožeča stranka v stališčih glede ugovora nedopustnosti nakazuje, da je ta tožba vložena zoper Komisijo zato, ker je ta institucija sprejela Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013.

33 V zvezi s tem je treba poudariti, da se Uredbo št. 340/2008 med izpodbijanimi akti obravnava le v delu, „ki vključuje informacije v zvezi s podjetji, povezanimi s prijaviteljem, glede določitve velikosti podjetja zaradi uporabe pristojbin in znižanih taks“, brez drugih natančnih navedb. Glede Izvedbene uredbe št. 254/2013 ni navedena nobena posebna določba.

34 Poleg tega poimenovanja tožbenih razlogov, ki jih navaja tožeča stranka v utemeljitev tožbe, ne omenjajo niti Komisije niti Uredbe št. 340/2008 niti Izvedbene uredbe št. 254/2013.

35 Poleg tega v povzetku tožbenih razlogov, navajanih v utemeljitev tožbe, ni natančno navedeno, v kolikšnem obsegu naj Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba 254/2013 ne bi bili zakoniti. S temi tožbenimi razlogi pa se tudi ne očita nezakonito ravnanje Komisije.

36 Natančneje, tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga, kakor je bil naveden v tožbi, trdi, da ECHA ne „določi ali oblikuje dodatnih meril za presojo glede narave MSP tožečih družb“ in da „je ECHA z zlorabo pristojnosti nalog, ki jih je dobila od Komisije, tako opredelila svoj nezakoniti pojem MSP, kar je še bolj omejevalen ukrep“. Ta tožbeni razlog Komisiji ali aktom, ki jih je sprejela, ne očita nezakonitosti. Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga meni, da je ECHA v tem primeru nezakonito in napačno uporabila Priporočilo 2003/361, ne da bi navedla očitek zoper Komisijo ali akte, ki jih je ta sprejela. V okviru tretjega tožbenega razloga, ki je povezan s prvim tožbenim razlogom, tožeča stranka trdi, da izvršni direktor ECHA ni smel sprejeti odločitve glede velikosti registriranih podjetij. Nazadnje, v okviru četrtega tožbenega razloga, ki med drugim navaja nepristojnost ECHA pri sprejetju Sklepa MB/D/29/2010 in Sklepa MB/21/2012/D, tožeča stranka le

trdi, da Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013 „ne vsebujeta nobene posebne določbe v zvezi z [upravno] takso ali vsaj v zvezi z njeno uporabo“. Tožeča stranka dodaja, da glede določitve zneska upravne takse, če fizična ali pravna oseba ne izkaže, da ima pravico do znižanja pristojbine, ki se uporablja za MSP, „ta naloga pripada Komisiji, ki se ji je sicer – kot kaže – odpovedala“. S tem tožbenim razlogom se Komisiji ali aktom, ki jih je sprejela, ne očita nezakonitost.

37 Tožeča stranka tako Komisijo in Splošno sodišče pravzaprav privede do tega, da lahko le domnevata, na katere dejanske in pravne utemeljitve in pomisleke bi se lahko opirala njena predloga za razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013. Prav preprečevanje takega položaja, ki je vir pravne negotovosti in ni v skladu z dobrim potekom sojenja, pa je namen člena 44(1) Poslovnika z dne 2. maja 1991 (glej v tem smislu sklep z dne 19. maja 2008, TF1/Komisija, T-144/04, EU:T:2008:155, točka 57).

38 Če je mogoče tožbene razloge, ki jih je navedla tožeča stranka, povezati s predlogom za razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013, in pri tem upoštevati člen 44(1) Poslovnika z dne 2. maja 1991, vsekakor zadošča ugotoviti, da ničnostna tožba v zvezi s tem očitno ne bi bila dopustna glede na določbe člena 263, četrti odstavek, PDEU, kot pravilno trdi Komisija. Po eni strani namreč Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013, ki nista naslovljeni na tožečo stranko, nanjo ne vplivata zaradi nekaterih njenih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, in jo torej individualizira podobno, kot bi bil individualiziran naslovnik (glej v tem smislu sodbo z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točka 72 in navedena sodna praksa). Po drugi strani Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013 vsebujeta izvedbene ukrepe, in sicer med drugim akte, ki jih je sprejela ECHA in ki jih tožeča stranka v tem postopku izpodbija.

39 Trditve, ki jih tožeča stranka navaja v stališčih glede ugovora nedopustnosti, v skladu s katerimi „naj bi želela“ izpodbijati Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013, „vključno v smislu člena 277 PDEU“, ne morejo spremeniti takega sklepanja.

40 Če je predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013 mogoče razlagati tako, da se ti uredbi dejansko lahko razglasita za neuporabni, je treba opozoriti, da možnost, da se zahteva, da se splošni akt ne uporablja na podlagi člena 277 PDEU, ni samostojno pravno sredstvo in se lahko uveljavlja le posredno (glej sklep z dne 8. julija 1999, Area Cova in drugi/Svet, T-194/95, EU:T:1999:141, točka 78 in navedena sodna praksa). Zato le uveljavljanje ugovora nezakonitosti zoper uredbo, ki jo je sprejela Komisija, ne zadostuje, da se to institucijo toži pred Splošnim sodiščem. Vsaka drugačna razlaga bi le pomenila, da se ovrže dejstvo, da možnost uveljavljanja neuporabe splošnega akta na podlagi člena 277 PDEU ni samostojna pravica do pravnega sredstva.

41 Poleg tega in iz previdnosti iz tožbe ne izhaja, da naj bi tožeča stranka na podlagi člena 277 PDEU zatrjevala ugovor nezakonitosti zoper Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je spor določen s tožbo in da ugovor nezakonitosti ni dopusten, če se uveljavlja v poznejši fazi postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 2005, Common Market Fertilizers/Komisija, T-134/03 in T-135/03, EU:T:2005:339, točka 51 in navedena sodna praksa). V tem primeru pa iz tožbe izhaja, da je tožeča stranka vložila tožbo na podlagi člena 263 PDEU in da je Splošnemu sodišču predlagala, „[naj] razveljavi izpodbijane in v uvodu navedene akte“, vključno z Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013. Člen 277 PDEU ni del določb, ki so navedene v utemeljitev tožbe, kar je tožeča stranka priznala na obravnavi. Poleg tega noben element ne podpira trditve tožeče stranke, da naj bi v fazi tožbe uveljavljala ugovor nezakonitosti zoper ti dve uredbi. Zlasti, kot je bilo že navedeno, povzetek tožbenih razlogov, navajanih v utemeljitev tožbe in ki ga vsebuje tožba, ne določa natančno, v kolikšnem obsegu naj Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013 ne bi bili zakoniti. Poleg tega ugovor nezakonitosti, ki ga tožeča stranka navaja v fazi stališč glede ugovora nedopustnosti, ni utemeljen z nobenim pravnim ali dejanskim elementom, ki naj bi se izkazal v postopku.

42 Poleg tega je treba za odločitev o možnosti tožeče stranke, da se v utemeljitev tožbe proti posamičnemu aktu sklicuje na nezakonitost splošnega akta, na katerem temelji, zlasti raziskati, ali tožeča stranka proti temu splošnemu aktu uveljavlja enega od štirih razlogov za razglasitev ničnosti iz člena 263, drugi odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 11. decembra 2012, Sina Bank/Svet, T-15/11, EU:T:2012:661, točka 46 in navedena sodna praksa). V vlogah tožeče stranke pa ni mogoče določiti, kateri so tožbeni razlogi ali očitki iz člena 263, drugi odstavek, PDEU, ki bi izrecno utemeljevali ugovore nezakonitosti zoper Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013.

43 Zato je treba zaradi celovitosti ugotoviti, da ugovor nezakonitosti zoper Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013, ki ga tožeča stranka uveljavlja v fazi stališč glede ugovora nedopustnosti, ni dopusten.

44 Na drugem mestu, tudi če je tožba v delu, v katerem se predlaga razglasitev ničnosti sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D, pravilno vložena zoper Komisijo, če so bili na podlagi člena 11(5) Uredbe št. 340/2008 ti sklepi lahko sprejeti le po tem, ko so od nje dobili „pritrdilno mnenje“, očitno ne bi bila dopustna, kot je Komisija pravilno trdila v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 16. julija 2015 (točka 13 zgoraj). Poleg dejstva, da tožba v zvezi s tem očitno ni dovolj jasna in natančna v smislu člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, noben element namreč ne kaže na to, da bi se ti sklepi na tožečo stranko posamično nanašali. Dalje, če je te sklepe mogoče opredeliti kot predpise v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, vsebujejo izvedbene ukrepe, kot to dokazuje sprejetje Sklepa SME(2013) 1328. Ker sta bila poleg tega sklepa MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D sprejeta 12. novembra 2010 in 12. februarja 2013 in ker se je tožeča stranka z njima seznanila najpozneje 26. februarja 2013 z dopisom, ki ga je poslala ECHA, je bila tožba, ki je bila vložena 25. julija 2013, vložena prepozno. Nazadnje je treba zavrniti trditve tožeče stranke, ki jih je navedla v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 16. julija 2015 (točka 13 zgoraj) in v skladu s katerimi Splošno sodišče ne more po uradni dolžnosti zastaviti vprašanja dopustnosti tožbe v delu, ki se nanaša na razglasitev ničnosti sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D. Ker so pogoji dopustnosti tožbe povezani z javnim redom, jih lahko Splošno sodišče preveri po uradni dolžnosti in njegov nadzor glede tega ni omejen le na nedopustnost, ki jo navajajo stranke (glej v tem smislu sodbo z dne 9. septembra 2015, SV Capital/ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, točki 45 in 50).

45 Poleg tega, tudi če je tožeča stranka s četrtim tožbenim razlogom želela uveljavljati ugovor nezakonitosti zoper sklepa MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D, to ne bi moglo upravičiti vložitve ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU proti Komisiji niti dopustiti, da bi se ta institucija lahko branila pred Splošnim sodiščem v tem okviru (glej točko 40 zgoraj in navedeno sodno prakso).

46 Glede na vse te elemente je treba ugotoviti, da tožba v delu, v katerem je bila vložena proti Komisiji, ni dopustna.

2. *Dopustnost nekaterih predlogov tožbe za razglasitev ničnosti, ki je bila vložena proti ECHA*

47 Prvič, ECHA trdi, da tožba v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti računov št. 10040807, 10040817 in 10040824, ni dopustna, ker teh računov ni mogoče izpodbijati. Ti računi naj ne bi imeli drugačnih pravnih učinkov kot Sklep SME(2013) 1328. Ne spreminjajo pravnega položaja tožeče stranke, saj le izvajajo Sklep SME(2013) 1328.

48 Drugič, ECHA meni, da tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti njenega dopisa z dne 24. julija 2013. V temu dopisu naj bi ECHA le odgovorila na trditve tožeče stranke, ne da bi pri tem spreminjala njen pravni položaj. V odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 15. septembra 2015 (glej točko 13 zgoraj) ECHA navaja, da enako velja za njeno elektronsko sporočilo z dne 23. maja 2013. Tožba v zvezi s tem naj torej ne bi bila dopustna.

49 Tretjič, tožba naj ne bi bila dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in vseh drugih povezanih, načrtovanih ali posledičnih aktov, če bi posegali v interese tožeče stranke. ECHA v zvezi s tem trdi, da tožba navedenih tožbenih razlogov in predmeta spora ne pojasnjuje dovolj jasno.

50 Tožeča stranka trdi, da računi št. 10040807, 10040817 in 10040824 ter dopis ECHA z dne 24. julija 2013 zanjo ustvarjajo pravne učinke in da so zato lahko predmet tožbe na podlagi člena 263 PDEU. Poleg tega, ker se dopustnost predlogov glede aktov, navedenih v uvodu tožbe, ni izpodbijala, naj dopustnost tožbe zoper tri zgoraj navedene račune in dopis ECHA z dne 24. julija 2013 ne bi bila upoštevna, saj je treba te akte vsekakor razglasiti za nične, če bi bila ničnostna tožba dopustna. Poleg tega glede elektronskega sporočila ECHA z dne 23. maja 2013 tožeča stranka v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 15. septembra 2015 (glej točko 13 zgoraj) trdi, da se je prek tega elektronskega sporočila lahko seznanila z razlogi, iz katerih ji je ECHA zavrnila status MSP.

51 Tožeča stranka glede tožbe v delu, v katerem se nanaša na Uredbo št. 340/2008, v repliki navaja, da je bila v vlogi pravilno utemeljena. S tožbo naj bi tožeča stranka podredno izpodbijala to uredbo, ki je bila primarno podlaga izpodbijanih aktov. Poslovnik tožeči stranki ne nalaga, naj za vsak izpodbijan akt ponovno navede tožbene razloge, ki so bili navedeni v utemeljitev tožbe.

52 Spomniti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso le ukrepi, ki povzročijo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tretjih oseb tako, da značilno spremenijo njihov pravni položaj, pomenijo akte, ki so lahko predmet ničnostne tožbe v smislu člena 263 PDEU (sodba z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točka 9; sklep z dne 4. oktobra 1991, Bosman/Komisija, C-117/91, EU:C:1991:382, točka 13, in sodba z dne 15. januarja 2003, Philip Morris International/Komisija, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 in T-272/01, EU:T:2003:6, točka 77).

53 Preučiti je treba vsebino ukrepa, katerega razglasitev ničnosti se zahteva, da bi se ugotovilo, ali je lahko predmet tožbe, saj načeloma oblika, v kateri je bil sprejet, glede tega ni pomembna (sodbe z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točka 9; z dne 28. novembra 1991, Luxembourg/Parlament, C-213/88 in C-39/89, EU:C:1991:449, točka 15, in z dne 24. marca 1994, Air France/Komisija, T-3/93, EU:T:1994:36, točki 43 in 57).

54 Poleg tega odločba, ki zgolj potrjuje prejšnjo odločbo, ni izpodbojni akt, tako da tožba, ki je naravnana zoper tako odločbo, ni dopustna (sodbi z dne 25. oktobra 1977, Metro SB-Großmärkte/Komisija, 26/76, EU:C:1977:167, točka 4, in z dne 5. maja 1998, Združeno kraljestvo/Komisija, C-180/96, EU:C:1998:192, točki 27 in 28; glej tudi sklep z dne 10. junija 1998, Cementir/Komisija, T-116/95, EU:T:1998:120, točka 19 in navedena sodna praksa).

55 Glede pojma potrditveni akt iz sodne prakse izhaja, da akt zgolj potrjuje neko prejšnjo odločbo, če v primerjavi s prejšnjo odločbo ne vsebuje nobenega novega elementa in če položaj naslovnika tega prejšnjega akta pred njegovo izdajo ni bil znova preučen (sodba z dne 7. februarja 2001, Inpesca/Komisija, T-186/98, EU:T:2001:42, točka 44, in sklep z dne 29. aprila 2004, SGL Carbon/Komisija, T-308/02, EU:T:2004:119, točka 51).

56 Na prvem mestu je treba glede dopustnosti tožbe v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti računov št. 10040807, 10040817 in 10040824, navesti, da je – drugače kot je prevladalo v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 2. oktobra 2014, Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849) – Sklep SME(2013) 1328 izrecno napotil na Sklep MB/D/29/2010, kakor je bil spremenjen s Sklepom MB/21/2012/D, in da je določal ‚da „bo ECHA izdala […] račun za upravno takso v višini 19.000 EUR“. Določal je tudi, da bo ECHA izdala dodaten račun, da se bo pokrila razlika med začetno plačano pristojbino in pristojbino, ki je bila določena z Uredbo št. 340/2008 za veliko podjetje v skladu s členom 4(1) Sklepa MB/D/29/2010. Iz tega izhaja, da je Sklep SME(2013) 1328 vseboval bistvene elemente obveznosti tožeče stranke proti ECHA. Zato so računi št. 10040807, 10040817 in 10040824 izvedbeni akti tega sklepa in so potrditveni akti v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 55 (glej

po analogiji sklep z dne 30. junija 2009, CPEM/Komisija, T-106/08, neobjavljen, EU:T:2009:228, točka 32). Posledično tožba ni dopustna v delu, v katerem se predlaga razglasitev ničnosti računov št. 10040807, 10040817 in 10040824.

57 Na drugem mestu glede dopustnosti tožbe v delu, v katerem se nanaša na elektronsko sporočilo ECHA z dne 23. maja 2013, zadostuje ugotoviti, da je bil namen tega elektronskega sporočila odgovoriti na zahtevo za pojasnila v zvezi s Sklepom SME(2013) 1328, ki jo je tožeča stranka naslovila 21. maja 2013, ne da bi pri tem nastali obvezni pravni učinki, ki bi lahko škodovali interesom tožeče stranke, tako da bi občutno spremenili njen pravni položaj. Zlasti je bilo v tem elektronskem sporočilu navedeno, da bi morala tožeča stranka predložiti podatke v zvezi s podjetjem Calme Lux SA, in sicer na podlagi člena 6(3) Priloge k Priporočilu 2003/361, in da če teh podatkov ne bi predložila, ECHA ni mogla potrditi, da je bila tožeča stranka res MSP. V elektronskem sporočilu z dne 23. maja 2013 je bilo torej le ponovno navedeno, kar je bilo tožeči stranki že pojasnjeno med upravnim postopkom, v katerem je bil sprejet Sklep SME(2013) 1328, med drugim z dopisom z dne 26. februarja 2013 in elektronskimi sporočili z dne 14. maja, 19. junija, 4. julija in 8. avgusta 2012 ter z dne 4. marca 2013. Zato tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti elektronskega sporočila ECHA z dne 23. maja 2013.

58 Na tretjem mestu je treba glede dopustnosti tožbe v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti dopisa ECHA z dne 24. julija 2013, le ugotoviti, da je ta dopis odgovoril na zahtevo tožeče stranke z dne 10. julija 2013 za pojasnila v zvezi s Sklepom SME(2013) 1328, ne da bi pri tem ustvarjal obvezne pravne učinke, ki škodujejo njenim interesom, tako da bi se občutno spremenil njen pravni položaj. Natančneje, s tem dopisom je bil le ponovno naveden upoštevni pravni okvir, napotil je na Sklep SME(2013) 1328 in tožeči stranki pojasnil, da so bile vse njene trditve ustrezno upoštevane pred sprejetjem tega sklepa. Zato tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti dopisa ECHA z dne 24. julija 2013.

59 Na četrtem mestu je treba glede dopustnosti tožbe v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti „vseh drugih povezanih, predhodnih ali poznejših aktov, ki bi posegli v interes tožeče stranke“, opozoriti, da je treba na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se uporablja v postopku pred Splošnim sodiščem na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, v vsaki tožbi določiti predmet spora in navesti kratek povzetek navajanih razlogov. V tem primeru je treba le ugotoviti, da predlog tožeče stranke ni dovolj natančen in Splošnemu sodišču ne omogoča, da identificira akte, katerih ničnost se predlaga. Zato tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti vseh drugih predhodnih ali poznejših aktov, ki bi posegli v interes tožeče stranke.“

60 Nazadnje, iz enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točkah 38 in 44, ničnostna tožba ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013 ter sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D. Poleg tega tožba za razglasitev ničnosti Uredbe št. 340/2008 in Izvedbene uredbe št. 254/2013, če bi bila vložena zoper ECHA, očitno ne bi bila dopustna, saj morajo biti načeloma tožbe vložene zoper izdajatelja izpodbijanega akta, torej zoper institucijo ali organ ali agencijo Unije, ki sklep oziroma odločbo izda (sodba z dne 8. oktobra 2008, Sogelma/AER, T-411/06, EU:T:2008:419, točka 49). Nazadnje, tudi če tožeča stranka v repliki navede, da je „podredno“ izpodbijala Uredbo št. 340/2008 in Izvedbeno uredbo št. 254/2013, ki naj bi bili „pravna podlaga“ aktov, ki jih je sprejela ECHA, dejansko uveljavlja ugovor nezakonitosti zoper ti uredbi, zaradi česar bi moral biti ta ugovor razglašen za nedopusten iz enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točkah od 41 do 43.

61 Glede na zgoraj navedeno je treba presojo tožbe, ki je bila vložena zoper ECHA, omejiti na predlog za razglasitev ničnosti Sklepa SME(2013) 1328.

3. *Vsebinska presoja*

62 Spomniti je treba, da je ECHA v Sklepu SME(2013) 1328 potrdila, da ni prejela potrebnih dokazov, na podlagi katerih bi lahko ugotovila, da je bila tožeča stranka malo podjetje, in da bi zato morala v skladu s členom 4(1) Sklepa MB/D/29/2010 plačati pristojbino za veliko podjetje. Kot izhaja iz elementov, ki so bili podani na obravnavi, je ECHA menila – potem ko je preučila več dodatnih informacij, ki jih je predložila tožeča stranka – da bi bilo treba šteti, kot da je povezana z dvema podjetjema, v tem primeru Saced SpA in Cogefin Srl, in da je partnersko podjetje drugih dveh podjetij, in sicer Premix SpA in Sicical SpA. Poleg tega je ECHA ugotovila, da je treba podjetje Calme Lux obravnavati kot povezano s podjetjem Sicical. V teh okoliščinah je ECHA tožečo stranko večkrat pozvala, naj ji predloži informacije v zvezi s Calme Lux. ECHA teh informacij ni prejela.

63 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na nepristojnost, zlorabo ali prekoračitev pooblastil ECHA pri sprejetju Sklepa SME(2013) 1328. Drugi tožbeni razlog se nanaša na napako pri uporabi Priporočila 2003/361 in na kršitev načela sorazmernosti. Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom izpostavlja nepristojnost in zlorabo pooblastil izvršnega direktorja ECHA. Četrti tožbeni razlog se nanaša na nepristojnost, zlorabo in prekoračitev pooblastil ECHA pri sprejetju sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D.

Predlogi za razglasitev ničnosti

Uvodne ugotovitve glede obrazložitve Sklepa SME(2013) 1328

64 Tožeča stranka je v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva z dne 15. septembra 2015 (točka 13 zgoraj) navedla, da je bil Sklep SME(2013) 1328 „pomanjkljivo obrazložen“. Zlasti je tožeča stranka pojasnila, da je ta sklep vseboval le seznam uporabljenih uredb, obvestil med strankami in dokumentov, naslovljenih na ECHA, ter oštevilčeni seznam priloženih dokumentov.

65 Tožeča stranka tu navaja nov tožbeni razlog. Vendar pa neobstoj ali nezadostnost obrazložitve pomeni bistveno kršitev postopka v smislu člena 263 PDEU in je razlog javnega reda, na katerega lahko pazi in mora paziti sodišče Unije po uradni dolžnosti (sodba z dne 2. decembra 2009, Komisija/Irska in drugi, C-89/08 P, EU:C:2009:742, točka 34).

66 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, prilagojena naravi obravnavanega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in lahko pristojno sodišče izvede nadzor. Zlasti glede obrazložitve posamičnih odločb je namen obveznosti obrazložitve posamičnih odločb torej poleg omogočanja sodnega nadzora zagotavljati zadevnim osebam zadostne informacije, na podlagi katerih lahko ugotovijo, ali odločba morda vsebuje napako, ki omogoča njeno izpodbijanje. Po drugi strani je treba zahtevo po obrazložitvi presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, značilnosti navedenih razlogov in interes za sprejetje pojasnil, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge osebe, ki jih ta akt neposredno in posamično zadeva. Ni potrebno, da so v obrazložitvi podrobno navedene vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 19. marca 2015, Dole Food in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, točki 93 in 94 ter navedena sodna praksa).

67 V tem primeru je tožeča stranka glede na predpise, povzete v Sklepu SME(2013) 1328, in korespondenco dokumentov med ECHA in tožečo stranko, kot so bili povzeti v Sklepu SME(2013) 1328, lahko popolnoma razumela, da je sklep ECHA temeljil na tem, da upoštevni podatki niso bili posredovani. Zlasti je ECHA tožečo stranko večkrat pozvala, naj ji predloži informacije v zvezi z družbo Calme Lux, zlasti v smislu člena 6(3) Priloge k Priporočilu 2003/361. Ta določba se nanaša

na upoštevanje podatkov podjetij, povezanih s partnerskimi podjetji zadevnega podjetja, kar je primer družbe Calme Lux, kot je tožeča stranka potrdila na obravnavi. Zato Sklep SME(2013) 1328 ustreza zahtevam člena 296 PDEU.

Prvi tožbeni razlog: nepristojnost, zloraba ali prekoračitev pooblastil ECHA v okviru sprejetja Sklepa SME(2013) 1328

68 Tožeča stranka navaja, da mora ECHA na podlagi člena 20(2) Uredbe št. 1907/2006 zavrniti registracijo, če je dokumentacija, ki jo predloži podjetje prijavitelj, nepopolna. ECHA naj bi imela svetovalne in izvršilne pristojnosti ter pristojnosti upravljanja, ki se nanašajo na nadzor spisov in na vodenje znanstvenih, tehničnih in upravnih dejavnosti. Razdelitev nalog med Komisijo in ECHA temelji na določitvi meril preverjanja pravne narave MSP, saj ECHA ne sme po lastni presoji dodati svojih pravil ali smernic tistim, ki jih je določila Komisija. Torej ECHA svojemu sekretariatu ne bi smela podeliti izključne pristojnosti, da se avtonomno izreče o uporabi Priporočila 2003/361 v okviru zahtev za registracijo.

69 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da Komisija napotuje na pojem MSP, kakor izhaja iz Priporočila 2003/361, ne da bi uvedla ali vključila določbe tega priporočila v akt, ki je zavezujoč in splošen. Vsekakor naj bi le napotilo na Priporočilo 2003/361 dokazovalo namen Komisije, da na splošno odobri znižano pristojbino za registracijo. V tem primeru pa naj bi ECHA tožeči stranki naložila, naj predloži dokazila za številne podatke v zvezi z njenimi dejavnostmi za dolgo obdobje ali v zvezi z dejavnostmi tretjih družb. V zvezi s tem naj bi ECHA odločila, da uporabi podmerila, povzeta v Prilogi k Priporočilu 2003/361 (zlasti obstoj povezave z drugim podjetjem), in naj ne bi le uporabila preproste definicije PMS iz tega priporočila. Vendar naj bi edino napotilo, določeno v Uredbi št. 340/2008, na podmerila iz Priloge k Priporočilu 2003/361 vseboval člen 12 te uredbe, in nanašalo naj bi se le ne podjetja s sedežem izven Unije. ECHA naj bi torej podala napačno razlago Uredbe št. 340/2008. Zato naj bi zlorabila prenos pristojnosti, ki jo je prejela od Komisije, s tem, da je sama opredelila pojem MSP, ki naj bi bil ozek. S tem ko je od tožeče stranke zahtevala podatke glede tretje družbe, ki naj bi bila njeno partnersko podjetje, in katerih ni mogla predložiti, naj bi ECHA po prosti presoji zamenjala in dodala svoja merila za presojo in postopek tistim, ki jih je določila Komisija. Ker je tako ECHA prekoračila preprosto preverjanje popolnosti zahteve, je prekoračila svojo pristojnost. Edina verjetna razlaga za to, da je ECHA od tožeče stranke zahtevala mnogo dokumentov, naj bi bila v zlorabi pooblastil, s katero naj bi dokazala, da tožeča stranka kljub predloženim nasprotnim dokazom ne ustreza merilom, določenim v Priporočilu 2003/361. V teh okoliščinah tožeča stranka dodaja, da je ECHA v zvezi z njo ravnala v slabi veri in ji ni predložila nobene ustrezne pomoči v postopku registracije in preverjanja. ECHA naj bi šele v fazi postopka pred Splošnim sodiščem navedla očitke v zvezi s tožečo stranko s tem, da je v spis predložila dokumente, ki naj bi jih pridobila po vložitvi tožbe.

70 Poleg tega tožeča stranka v repliki trdi, da ECHA svojo obrambo opira na „implicitno“ pristojnost, ki ji omogoča, da preveri velikost podjetij prijaviteljev. Vendar pa bi morala dodelitev pristojnosti izhajati iz eksplicitnega akta. ECHA naj bi zamešala izraza „zahtevati“ dodatne informacije in „presojati“ te informacije. Obramba ECHA naj bi bila sicer v nasprotju z njenim dopisom z dne 24. julija 2013, v katerem naj bi ECHA menila, da njena pristojnost izhaja neposredno iz Priporočila 2003/361. Člen 59 Uredbe Komisije (ES, EURATOM) št. 2343/2002 z dne 19. novembra 2002 o okvirni finančni uredbi za organe iz člena 185 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 o finančni uredbi za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 216) naj bi tudi razlikoval med pristojbinami in taksami, ki jih v celoti določa zakonodaja, in zneski, ki se lahko določijo s sklepi upravnih odborov organov Unije. Prenos pristojnosti na ECHA na finančnem področju naj bi veljal le za takse, plačane za storitve, opravljene na zahtevo stranke in določene v členu 11 Uredbe št. 340/2008. Ta prenos pristojnosti naj ne bi vključeval upravne takse iz člena 13 Uredbe št. 340/2008, ki naj bi izhajala iz člena 74(1) in (3) Uredbe št. 1907/2006 in bi jo bilo treba določiti v uredbi Komisije. Člen 13(4) Uredbe št. 340/2008 naj ECHA

ne bi dopuščal, da določi znesek upravne takse. Poleg tega naj Komisija ne bi izpolnila svoje obveznosti nadzora s tem, da je pristojnosti dodelila ECHA, čeprav ni bilo izrecnega prenosa pristojnosti v tem smislu.

71 ECHA prereka trditve tožeče stranke.

72 Ugotoviti je treba, da prvi tožbeni razlog v bistvu temelji na treh delih. Prvi del obravnava pristojnost ECHA pri presoji velikosti podjetij prijaviteljev. Drugi tožbeni razlog izpostavlja prekoračitev, celo zlorabo pooblastil ECHA pri uporabi Priporočila 2003/361. Tretji tožbeni razlog se nanaša na prekoračitev, celo zlorabo pooblastil ECHA glede informacij, ki jih je zahtevala od tožeče stranke.

– Prvi del prvega tožbenega razloga: nepristojnost ECHA pri presoji velikosti podjetij prijaviteljev

73 Tožeča stranka s prvim delom prvega tožbenega razloga v bistvu trdi, da ECHA nima potrebne pristojnosti pri presoji velikosti podjetij prijaviteljev za določitev pristojbine, ki se uporablja za zadevno registracijo. Ta pristojnost naj bi bila zaupana Komisiji, kot je določeno tudi za določitev pristojbin.

74 Vendar trditev tožeče stranke temelji na napačnem razumevanju upoštevnih predpisov. Poudariti je treba, da je eden od ciljev Uredbe št. 1907/2006 to, da se ECHA zagotovi učinkovito upravljanje tehničnih, znanstvenih in upravnih vidikov te uredbe in da ima odločilno vlogo v izvajanju te uredbe, zlasti z dodelitvijo velikih regulativnih zmogljivosti (uvodni izjavi 15 in 95 Uredbe št. 1907/2006). Zlasti mora ECHA pri nalogah izvrševanja proračuna, ki so ji dodeljene, zagotoviti, da se izterjajo vsi prejemki, ki ji pripadajo, med katerimi so pristojbine, ki jih plačajo podjetja (člena 96 in 97 Uredbe št. 1907/2006). Poleg tega iz člena 13(3) Uredbe št. 340/2008 izrecno izhaja, da ECHA „lahko kadarkoli zahteva dokaz, da so izpolnjeni pogoji za znižanje pristojbin ali taks ali za opustitev plačila pristojbine“. Poleg tega, „[k]adar fizična ali pravna oseba, ki trdi, da je upravičena do znižanja ali opustitve pristojbine, ne more dokazati, da ima pravico do takšnega znižanja ali opustitve“, ECHA v skladu s členom 13(4) Uredbe št. 340/2008 zaračuna polno pristojbino ali takso in tudi upravno takso. Iz tega izhaja, da ima ECHA potrebno pristojnost za preverjanje, ali so izpolnjeni zahtevani pogoji, da je lahko podjetje prijavitelj upravičeno do znižanja pristojbin ali taks ali do opustitve pristojbine.

75 Člen 20(2) Uredbe št. 1907/2006, na katerega se sklicuje tožeča stranka, te ugotovitve ne more spremeniti, saj ima ta člen drugačen cilj, in sicer, da zagotovi, da je registracijska dokumentacija, ki so jo predložila podjetja prijavitelji, popolna. Ta določba torej ne bi smela odvzeti pristojnosti ECHA, da preveri, da so izpolnjeni zahtevani pogoji, da je lahko podjetje prijavitelj upravičeno do znižanja pristojbin ali takse ali do opustitve pristojbine.

76 Na podlagi teh elementov je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

– Drugi del prvega tožbenega razloga: prekoračitev ali zloraba pooblastil pri uporabi Priporočila 2003/361

77 Tožeča stranka v drugem delu prvega tožbenega razloga v bistvu trdi, da bi ECHA morala uporabiti le opredelitev kategorij podjetij, ki je povzeta v členu 2 Priloge k Priporočilu 2003/361, ne da bi uporabila druga merila, navedena v tej prilogi, zlasti tista iz člena 3 za „[v]rste podjetij, upoštevane pri izračunu števila zaposlenih in finančnih zneskov“. Posledično naj ECHA od tožeče stranke ne bi mogla zahtevati informacij glede nekaterih partnerskih ali povezanih podjetij.

78 Najprej je treba spomniti, da iz sodne prakse izhaja, da je mogoče govoriti o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, le če je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev razvidno, da je bil akt sprejet z izključnim ali vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji od tistih, na katere se sklicuje, ali da se izogne postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera (sodba z dne 10. marca 2005, Španija/Svet, C-342/03, EU:C:2005:151, točka 64).

79 V tem primeru je treba ugotoviti, da se Uredba št. 1907/2006 v členu 3 in Uredba št. 340/2008 v uvodni izjavi 9 in členu 2 glede opredelitve MSP podjetij sklicujeta na Priporočilo 2003/361. Uvodna izjava 1 Priporočila 2003/361 želi zagotoviti spoštovanje enake opredelitve MSP na ravni Unije. Ta opredelitev se uporabi na podlagi člena 1 Priporočila 2003/361 v politikah Unije.

80 Zlasti so v skladu s členom 3, točka 36, Uredbe št. 1907/2006 MSP mala in srednje velika podjetja, „kakor so opredeljena v Priporočilu [2003/361]“. Prav tako v skladu s členom 2 Uredbe št. 340/2008 malo podjetje pomeni „malo podjetje v smislu Priporočila [2003/361]“. Podobno napotilo je v členu 2 Uredbe št. 340/2008 glede opredelitve malih in srednje velikih podjetij. Zato upoštevna ureditev za opredelitev med drugim „malega podjetja“ izrecno napotuje na Priporočilo 2003/361. Drugače kot predlaga tožeča stranka, ni mogoče že vnaprej izključiti, da se določbe priporočila ne bi mogle uporabiti z izrecnim napotilom uredbe na določbe tega priporočila ob upoštevanju splošnih pravnih načel in zlasti načela pravne varnosti (glej po analogiji sodbo z dne 17. januarja 2008, Viamex Agrar Handel in ZVK, C-37/06 in C-58/06, EU:C:2008:18, točka 28). V tej zadevi pa tožeča stranka ni predložila nobenega dejstva ali dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče sklepati, da bi bilo napotilo iz uredb št. 1907/2006 in št. 340/2008 v nasprotju s splošnimi pravnimi načeli. Poleg tega je namen tega napotila – z uporabo upoštevnih določb Priporočila 2003/361 –zagotoviti uporabo enake opredelitve MSP v okviru politik Unije, kar ustreza cilju tega priporočila.

81 Poleg tega v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ni podlage za sklepanje, razen če bi bilo v tem smislu navedeno, da se je izrecno napotilo iz upoštevnih uredb nanašalo le na del opredelitev MSP, ki je bila povzeta v Priporočilu 2003/361, s tem, da so bila izključena nekatera merila, navedena v Prilogi k temu priporočilu. V zvezi s tem je treba navesti, da je naslov I Priloge k Priporočilu 2003/361 „Opredelitev mikro, majhnih in srednje velikih podjetij, ki jo je sprejela Komisija“, in da člen 3, točka 36, Uredbe št. 1907/2006 natančno napotuje na opredelitev MSP iz Priporočila 2003/361. Ta opredelitev, kot je bila določena v naslovu I Priloge k Priporočilu 2003/361, ne vključuje le efektive podjetja in najvišjih finančnih vrednosti, ki omogočajo opredeliti kategorije podjetij (člen 2 Priloge k Priporočilu 2003/361), ampak tudi med drugim vrste podjetij, ki so se upoštevala za izračun efektive in finančnih zneskov (člen 3 Priloge k Priporočilu 2003/361). Poleg tega bi izključitev, ki jo predlaga tožeča stranka, povzročila, da se Priporočilu 2003/361 odvzame polni učinek, in sicer spoštovanje enake opredelitve MSP v okviru izvajanja politik Unije. Dalje je treba zagotoviti, da se opredelitvi MSP ne izogne zgolj iz formalnih razlogov (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, točka 33 in navedena sodna praksa). Nazadnje, dejstvo, da se tožeča stranka sklicuje na člen 12 Uredbe št. 340/2008, ne more spremeniti te ugotovitve, saj ta člen obravnava poseben položaj izključnega zastopanja proizvajalca, formulatorja priprave ali proizvajalca določenega artikla, ki ima sedež zunaj Unije, v tem primeru pa ne gre za tak primer.

82 Glede na navedeno na podlagi nobenega dejstva ali dokaza ni mogoče šteti, da je ECHA, ko se je odločila, da uporabi vsa merila, povzeta v Prilogi k Priporočilu 2003/361, prekoračila ali celo zlorabila pooblastila.

83 Zato je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

– Tretji del prvega tožbenega razloga: prekoračitev ali zloraba pooblastila glede informacij, ki so se zahtevale od tožeče stranke

84 Tožeča stranka v tretjem delu prvega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je ECHA prekoračila ali celo zlorabila pooblastila s tem, da je od nje zahtevala številne informacije v zvezi z njenimi dejavnostmi, in sicer za daljše obdobje, ali informacije v zvezi s tretjimi družbami.

85 Uvodoma je treba navesti, da mora podjetje prijavitelj na zahtevo ECHA dokazati, da ima pravico do znižanja ali opustitve pristojbine (člen 13(3) in (4) Uredbe št. 340/2008). Poleg tega, kot izhaja iz razčlenitve drugega dela prvega tožbenega razloga, bi lahko ECHA od tožeče stranke zahtevala, naj predloži dokaze, da je dejansko bila „malo podjetje“ v smislu Priporočila 2003/361, vključno z informacijami v zvezi z morebitnimi partnerskimi ali povezanimi podjetji.

86 V tem primeru je treba ugotoviti, kot je ECHA navedla v svojih vlogah, da je bila tožeča stranka z dopisi z dne 20. februarja in 20. marca 2012 pozvana, da predloži informacije v zvezi s številom zaposlenih in bilanco zadnjih dveh računovodskih let pred registracijami ter informacijami o njeni lastniški strukturi v trenutku, ko je predložila registracijsko dokumentacijo, vključno z informacijami o podjetjih, ki so povezana s tožečo stranko ali z njenimi partnerskimi podjetji. Zahteva v zvezi s številom zaposlenih in bilanco dveh zadnjih računovodskih let je bila upravičena zlasti na podlagi člena 4(2) Priloge k Priporočilu 2003/361. Če v skladu s to določbo „podjetje na dan zaključka poslovnih knjig ugotovi, da je za preteklo leto preseglo zaposlitveni prag ali najvišje finančne vrednosti iz člena 2 ali da je padlo pod ta prag ali te vrednosti, izgubi ali pridobi status srednjega, malega ali mikro podjetja samo, če se to ponovi v dveh zaporednih računovodskih obdobjih“. Zahteve ECHA v zvezi z lastniško strukturo tožeče stranke in informacijami v zvezi s podjetji, ki se jih obravnava kot partnerska ali povezana, zato temeljijo, kot je bilo navedeno v korespondenci in v elektronskih sporočilih med ECHA in tožečo stranko, tudi na informacijah, ki jih je predložila tožeča stranka, zlasti na finančnih stanjih, ki jih slednja preverja. ECHA je lahko v elektronskem sporočilu, ki je bilo tožeči stranki poslano 4. marca 2013, med drugim tudi ugotovila, da je treba tožečo stranko obravnavati, kot da je povezana z dvema podjetjema, v tem primeru Saced in Cogefin, in je partnersko podjetje dveh drugih podjetij, v tem primeru Premix in Sicical. Poleg tega je ECHA navedla, da je treba podjetje Calme Lux obravnavati kot povezano s podjetjem Sicical. Na tej podlagi in ob upoštevanju člena 6(3), prvi pododstavek, Priloge k Priporočilu 2003/361 je ECHA med drugim od tožeče stranke zahtevala informacije v zvezi z družbo Calme Lux. Ta člen namreč določa, da „podatki partnerskih podjetij zadevnega podjetja izhajajo iz računov in drugih podatkov, če obstajajo konsolidirani, katerim se doda 100 % podatkov podjetij, ki so povezana s temi partnerskimi podjetji, razen če so se njihovi podatki že upoštevali“. Tožeča stranka je na obravnavi potrdila, da je bilo mogoče družbo Calme Lux obravnavati kot podjetje, ki je povezano z enim od teh partnerskih podjetij, v tem primeru Sicical. Iz teh elementov izhaja, da zahteve ECHA za pridobitev informacij, zlasti glede družbe Calme Lux, upoštevajoč merila, ki so določena v Priporočilu 2003/361 in dokumente, ki jih je predložila tožeča stranka, ni mogoče šteti kot prekomerne. Poleg tega tožeča stranka ni predložila nobenega podrobnega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče sklepati, da ni bilo mogoče predložiti informacij, ki jih je zahtevala ECHA. Tožeča stranka je v bistvu le navedla, da ECHA ni mogla posredovati informacij glede tretje družbe. Na podlagi te okoliščine pa ni mogoče izkazati, da je bila tožeča stranka resnično nezmožna predložiti ECHA zahtevane informacije. Poleg tega je ECHA tožeči stranki večkrat ponovila, da bi ji družba Calme Lux lahko sama posredovala zadevne informacije, kot med drugim izhaja iz elektronskih sporočil, ki so bila tožeči stranki poslana 19. junija, 4. julija, 8. avgusta 2012 ter 4. marca 2013. Tožeča stranka ni uspela dokazati, da te možnosti v tem primeru ni bilo mogoče izvesti.

87 Trditev, da je ECHA v upravnem postopku ravnala v slabi veri, in če je ta trditev tožeče stranke, ki jo je navedla v repliki, dopustna in jo je treba razumeti kot kršitev obveznosti skrbnega ravnanja ali dobrega upravljanja, ki zavezuje ECHA, vsekakor ni utemeljena. Iz vseh elementov, ki so bili predloženi na obravnavi, in med drugim iz dopisov in elektronskih sporočil, ki jih je poslala ECHA, očitno izhaja, da je bila tožeča stranka v času upravnega postopka seznanjena z informacijami, ki jih je morala predložiti, in z razlogi, na katerih so temeljile zahteve ECHA.

88 Glede na zgoraj navedeno na podlagi nobenega elementa ni mogoče sklepati, da je ECHA zlasti s tem, da je zahtevala informacije v zvezi z družbo Calme Lux, prekoračila ali celo zlorabila pooblastila.

89 Zato je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

– Dodatne trditve, ki so bile razdelane v repliki

90 Tožeča stranka v repliki navaja trditve, ki dopolnjujejo tiste, ki so bile preučene že prej in ki utemeljujejo dejstvo, da pristojnost ECHA ni vključevala upravne takse, določene v členu 13 Uredbe št. 340/2008 in ki so bile v pristojnosti Komisije. Tožeča stranka Komisiji očita tudi, da s tem, da je dopustila, da se ECHA v tem primeru dodeli pristojnost, če v tem smislu ne obstaja izrecen prenos pristojnosti, ni izpolnila obveznosti nadzora.

91 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da v skladu s členom 48(2) Poslovnika z dne 2. maja 1991 navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom. Tožbeni razlog, ki je neposredna ali posredna razširitev že navedenega tožbenega razloga in ki je s tem tožbenim razlogom tesno povezan, pa je treba razglasiti za dopusten (glej sodbo z dne 5. oktobra 2011, Romana Tabacchi/Komisija, T-11/06, EU:T:2011:560, točka 124 in navedena sodna praksa).

92 V tem primeru pa se s prvim tožbenim razlogom glede nepristojnosti, prekoračitve ali zlorabe pooblastil ECHA pri sprejetju Sklepa SME(2013) 1328 izpodbija pristojnost ECHA za preverjanje velikosti podjetij prijaviteljev. S tem tožbenim razlogom, ki je bil vložen zoper Sklep SME(2013) 1328, kakor je bil izražen v tožbi, se ne izpodbija pristojnosti ECHA za sprejetje upravne takse. Zato je treba trditve, ki jih je navedla tožeča stranka v repliki, razlagati kot nov tožbeni razlog. Poleg tega ta nov tožbeni razlog ne temelji na pravnih in dejanskih elementih, ki bi se razkrili med postopkom. Zlasti razlaga tožeče stranke glede obrambe ECHA, v skladu s katero naj bi slednja imela „implicitno“ pristojnost za preverjanje velikosti podjetij prijaviteljev, očitno ni utemeljena, ker je ECHA v vlogah večkrat navedla, da ima to pristojnost na podlagi upoštevnih predpisov. Poleg tega se je del obrambe ECHA, ki jo navaja tožeča stranka, nanašal na pristojnost preverjanja velikosti podjetij prijaviteljev in ne na pristojnost določitve upravne takse. Zato je treba trditve, ki jih navaja tožeča stranka v repliki, zavreči kot nedopustne.

93 Trditve, ki jih navaja tožeča stranka, nikakor niso utemeljene. Kot izhaja iz člena 11(5) Uredbe št. 340/2008, na katero napotuje člen 13(4) iste uredbe, namreč „[u]pravni odbor [ECHA] sestavi razvrstitev storitev in taks in jo sprejme po prejemu ugodnega mnenja Komisije“. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je namen člena 11 Uredbe št. 340/2008 dopustiti, da lahko ECHA pod določenimi pogoji zaračuna za storitve, ki jih ne krije druga pristojbina ali taksa, določena v tej uredbi. Zato razvrstitev, ki jo sestavi upravni odbor ECHA, nujno vsebuje določitev zneska zadevnih taks, če da Komisija pritrdilno mnenje, ne da bi se zadevnemu členu 11 odvzel polni učinek. Ker člen 13(4) Uredbe št. 340/2008, ki se posebej nanaša na postopek iz člena 11(5) te uredbe, napotuje na postopke iz člena 11(5) te uredbe, ni mogoče na podlagi nobenega elementa, ki ga navaja tožeča stranka, sklepati, da ECHA ni imela pristojnosti, ki je potrebna za določitev zneska te takse.

94 Glede člena 59 Uredbe št. 2343/2002, ki ga navaja tožeča stranka, je treba ugotoviti, da na podlagi člena 99 Uredbe št. 1907/2006 finančna pravila, ki se uporabljajo za ECHA, ne smejo odstopati od Uredbe št. 2343/2002. V zvezi s tem člen 5(a) Uredbe št. 2343/2002 določa, da proračun organa Unije, kot je ECHA, med drugim vsebuje „lastna sredstva, ki jih sestavljajo vse pristojbine in stroški, ki jih organ Skupnosti sme pobirati na podlagi nanj prenesenih nalog, in kakršen koli drug prihodek“. Člen 59 Uredbe št. 2343/2002 določa položaj, v katerem „pristojbine in stroške v celoti določajo zakonodaja ali odločitve upravnega odbora“. V nasprotju s tem, kar predlaga tožeča stranka, iz te zadnje določbe ni mogoče sklepati, da upravni odbori organov Unije, če bi bilo to potrebno, ne bi

mogli imeti potrebne pristojnosti, za določitev pristojbin in taks. V tem primeru pa je imel to pristojnost glede upravne takse upravni odbor ECHA v skladu s členom 13(4) Uredbe št. 340/2008 na podlagi pritrdilnega mnenja Komisije.

95 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: napačna uporaba Priporočila 2003/361 in kršitev načela sorazmernosti

96 Tožeča stranka trdi, da čeprav je bilo treba šteti, da se podmerila iz Priporočila 2003/361 v temu primeru uporabljajo, naj bi jih ECHA napačno uporabila. V tem primeru bi bilo namreč treba upoštevati razmerja, ki jih je imela tožeča stranka s podjetji, ki delujejo na različnih trgih, celo v sektorjih, ki so izključeni s področja uporabe Uredbe št. 1907/2006. Torej naj ne bi bilo nobenega legitimnega in razumnega razloga, da bi se od tožeče stranke zahtevalo, da dokumentira razmerja, ki jih ima s temi podjetji. To naj bi bilo posebej res za tožečo stranko, ki naj bi bila podjetje, ki proizvaja in ne uvaža. Ti dve dejavnosti naj bi se zelo razlikovali in ne bi smeli biti urejeni z isto ureditvijo. Pristop ECHA naj bi bil tak, da se naloži plačilo enakega zneska pristojbin podjetjem, ki imajo zelo različne stopnje proizvodnje in prometa. Zaradi tega naj bi se različne gospodarske razmere obravnavale enako. Priporočilo 2003/361 naj bi določilo tri glavna merila za določitev pojma MSP. Podmerila iz tega priporočila, ki upoštevajo različne cilje, naj bi vendarle določala, da je mogoče podjetja, za katera obstaja razmerje med fizično osebo ali skupino fizičnih oseb, mogoče šteti za povezana, le če delujejo na istem trgu ali na sosednjih trgih. V tem primeru naj bi tožeča stranka izhajala iz „skupine fizičnih oseb, ki delujejo skupaj“. ECHA bi torej morala iz svoje presoje izključiti razmerja, ki bi jih lahko imela tožeča stranka z zadevnimi tretjimi družbami, ki ne delujejo na istem ali na sosednjem trgu. Sklep ECHA, da se strogo uporabijo pravila, določena s Priporočilom 2003/361, naj bi kršil tudi načelo sorazmernosti. Tožeča stranka nazadnje poudarja, da ECHA ni preverila obstoja ali neobstoja ustreznega nadzora glasovalnih pravic.

97 ECHA prereka trditve tožeče stranke.

98 Prvič, trditev tožeče stranke, da se iz opredelitve MSP pri uporabi Uredbe št. 340/2008 izključi razmerja, ki lahko obstajajo med podjetji, ki delujejo na različnih trgih, celo v sektorjih, ki so izključeni s področja uporabe Uredbe št. 1907/2006, ne temelji na nobeni pravni podlagi. Poleg tega, kot izhaja iz uvodne izjave 9 Priporočila 2003/361, na katero napotuje Uredba št. 340/2008, analiza razmerij, ki lahko obstajajo med različnimi podjetji, želi iz opredelitve MSP izključiti skupine podjetij, katerih gospodarska moč naj bi presegala gospodarsko moč MSP. Te gospodarske moči, če ni določeno drugače, ni mogoče omejiti na skupine podjetij, ki naj bi delovale na istih trgih, celo v sektorjih, ki spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1907/2006. Vsaka drugačna razlaga naj bi pomenila, da bi opredelitev MSP, ki jo vsebuje Priporočilo 2003/361, in se z izrecnim napotilom uporablja v okviru Uredbe št. 1907/361, izgubila svoj pomen. Enako velja za razlikovanje, ki ga je izvedla tožeča stranka, med podjetji „proizvajalci“ in podjetji „uvozniki“.

99 Drugič, trditev tožeče stranke, v skladu s katero naj bi spadala v „skupino fizičnih oseb, ki delujejo skupaj“ v smislu Priporočila 2003/361, očitno ni utemeljena. V zvezi s tem je treba navesti, da člen 3(3), četrti pododstavek, Priloge k Priporočilu 2003/361 določa, da se „[p]odjetja, ki so v enem ali drugem od [razmerij, navedenih v členu 3(3), prvi pododstavek, točke od (a) do (d), te priloge,] prek fizične osebe ali skupine fizičnih oseb, ki delujejo skupaj, prav tako štejejo za povezana podjetja, če so vključena v njihovo dejavnost ali del njihove dejavnosti na istem trgu ali sosednjih trgih“. Tožeča stranka pa neposredno s podjetjema Saced in Cogefin, in ne prek fizične osebe ali skupine fizičnih oseb, ki delujejo skupaj, vzdržuje taka razmerja, kot so našteta v členu 3(3), prvi pododstavek, (a), Priloge k Priporočilu 2003/361, saj ima več kot 50 % kapitala teh podjetij in tako velja, kot to pravilno trdi ECHA v svojih vlogah, domneva, da razpolaga z večino glasovalnih pravic v teh podjetjih. Tožeča

stranka pa ni dokazala, da ni bilo tako, zato mora na zahtevo ECHA prikazati, da ima pravico do znižanja ali do opustitve pristojbine (člen 13(4) Uredbe št. 340/2008). Dejstvo, da so deleži tožeče stranke v lasti fizične osebe, ne more omajati tega sklepanja.

100 Tretjič, sklicevanje tožeče stranke na kršitev načela sorazmernosti, temelji na tem, da naj bi ECHA napačno uporabila Priporočilo 2003/361. Ker iz zgoraj navedenih razlogov ECHA ni napačno uporabila Priporočila 2003/361, je treba zavrniti tudi trditev tožeče stranke glede kršitve načela sorazmernosti.

101 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba drugi tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: nepristojnost in zloraba pooblastil izvršnega direktorja ECHA

102 Tožeča stranka v nadaljevanju prvega tožbenega razloga trdi, da izvršni direktor ECHA ni pristojen za sprejetje ali podpis sklepa glede velikosti registriranih podjetij, niti da odloči, ali se namesto zmanjšane pristojbine uporabi polna pristojbina in naloži upravna taksa. Edina naloga izvršnega direktorja naj bi bila, da na podlagi tožbe popravi sklep ECHA. Sklep SME(2013) 1328 naj bi bil torej ničen.

103 ECHA prereka trditve tožeče stranke.

104 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, kot je ECHA pravilno navedla v svojih vlogah, da člen 83(2) Uredbe št. 1907/2006 določa, da je izvršni direktor „pravni zastopnik“ ECHA. V tem okviru izvršni direktor med drugim zagotavlja „vsakodnevno upravljanje“ ECHA (člen 83(2)(a) Uredbe št. 1907/2006). Poleg tega na podlagi člena 100(2) Uredbe št. 1907/2006 ECHA „zastopa njen izvršni direktor“. Izvršni direktor pri izvrševanju proračuna ECHA, za katero je pristojen, opravlja tudi naloge odredbodajalca (člen 97 Uredbe št. 1907/2006). Ker je imela ECHA potrebno pristojnost za preverjanje velikosti podjetij prijaviteljev, kot je bilo navedeno pri preučitvi prvega tožbenega razloga tožeče stranke, in posledično za zahtevanje plačila pristojbin in upravnih taks, ki so bile dolgovane, podpis Sklepa SME(2013) 1328 od izvršnega direktorja ECHA ni nezakonit.

105 Zato je treba tretji tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrniti kot neutemeljen.

Četrti tožbeni razlog: nepristojnost, zloraba ali prekoračitev pooblastil ECHA in kršitev člena 5 PEU pri sprejetju sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D

106 Tožeča stranka opozarja, da je ECHA v okviru zaračunavanja pristojbin pristojna le za izvajanje. Edina naloga, ki jo ima upravni odbor ECHA, naj bi bila razvrstitev taks. Komisija naj bi določila njihove zneske v skladu s pravilom, določenim v členu 74(1) Uredbe št. 1907/2006. Poleg tega naj bi člen 13(4) Uredbe št. 340/2008 izpostavil „upravno takso“ v ednini, kar naj bi izključilo določitev različnih taks glede na velikost podjetij in naj bi bilo v nasprotju s tem, kar je bilo v tem primeru. Poleg tega naj ECHA ne bi mogla določiti zneska upravne takse, ki je namenjen bilančnim prejemkom. Nazadnje, Uredba št. 340/2008 in Izvedbena uredba št. 254/2013 naj ne bi vsebovali nobene posebne določbe glede upravne takse ali vsaj glede njene uporabe. Komisija naj bi se ji trenutno raje odrekla. ECHA naj torej ne bi mogla s sklepoma MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D določiti upravne takse. ECHA naj bi s tem, da je uvedla prikrito gospodarsko sankcijo v obliki upravne takse, nadomestila nacionalne organe, s čimer je kršila člen 5 PEU. Tožeča stranka dodaja, da je trditev ECHA, v skladu s katero naj bi bil cilj upravne takse kritje nastalih stroškov, v nasprotju z dejstvom, da nekatera nadzorovana podjetja ne bi smela nositi te takse, če se po presoji ugotovi, da je bila njihova izjava pravilna. Če bi bil namen upravnih taks kritje stroškov, ki so nastali ECHA, bi bilo treba te stroške pravično razdeliti med vsa podjetja, ki zahtevajo registracijo.

107 ECHA prereka trditve tožeče stranke.

108 Uvodoma je treba ugotoviti, da se četrti tožbeni razlog izrecno nanaša na sklepa MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D.

109 Opozoriti pa je treba, da ničnostna tožba v delu, v katerem je naperjena zoper sklepa MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D, ni dopustna (glej točki 44 in 60 zgoraj).

110 Tudi če bi bilo četrti tožbeni razlog mogoče razlagati, kot da v resnici navaja ugovor nezakonitosti sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D, vsekakor ne bi bil utemeljen.

111 Prvič, trditve tožeče stranke, s katerimi izpodbija pristojnost ECHA za določanje zneska upravne takse in za določanje zneska upravne takse za njene bilančne prejemke, se v bistvu pridružujejo dodatnim trditvam v okviru prvega tožbenega razloga in so naperjene zoper Sklep SME(2013) 1328. Iz enakih razlogov, kot so tisti iz točk 93 in 94 zgoraj, je treba trditve tožeče stranke v zvezi s tem zavrniti.

112 Drugič, trditev, da naj bi ECHA nadomestila nacionalne organe s tem, da je uvedla prikrito gospodarsko sankcijo v obliki upravne takse, v nasprotju s členom 5 PEU, ni utemeljena. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v uvodni izjavi 11 Uredbe št. 340/2008 navedeno, da bi „[p]redložitev napačnih informacij […] morala [ECHA] preprečiti z zaračunavanjem upravne takse ali po potrebi države članice z odvračilnimi kaznimi“. Iz te uvodne izjave je razvidno, da upravna taksa prispeva k cilju odvračanja podjetij od predložitve napačnih informacij. Iz te uvodne izjave je razvidno tudi, da se upravne takse ne sme primerjati z globo (sodba z dne 2. oktobra 2014, Spraylat/ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, točka 34). Vendar tožeča stranka ni predložila dokazov, na podlagi katerih bi bilo upravno takso, ki ji je bila v tem primeru zaračunana, mogoče obravnavati kot globo. V bistvu trditev tožeče stranke temelji zlasti na tem, da naj bi se znesek upravne takse izračunal na podlagi stroškov preverjanja, ki jih nosi ECHA, vključno s stroški, ki jih nazadnje ne bodo nosila podjetja, ki so pravilno predložila informacije glede svoje velikosti. Na podlagi te okoliščine pa ni mogoče sklepati, da bi se znesek upravne takse, ki je bil tožeči stranki naložen v tem primeru, primerjal z globo, ker upravna taksa prispeva tudi k odvračanju podjetij, da predložijo napačne informacije. Poleg tega člen 13(4) Uredbe št. 340/2008 določa, da lahko ECHA, kadar fizična ali pravna oseba, ki trdi, da je upravičena do znižanja ali opustitve pristojbine, ne more dokazati, da ima pravico do takšnega znižanja ali opustitve, zaračuna polno pristojbino ali takso in tudi upravno takso. Iz tega izhaja, da so le fizične ali pravne osebe, ki ne morejo dokazati, da imajo pravico do znižanja ali opustitev pristojbin, zavezane za plačilo upravne takse pri ECHA.

113 Tretjič, trditev tožeče stranke, v skladu s katero naj bi člen 13(4) Uredbe št. 340/2008 izključil določitev različnih upravnih taks glede na velikost podjetij, temelji na napačni razlagi uporabe edninske oblike izraza „upravna taksa“ v upoštevni ureditvi. Uporaba tega izraza v edninski obliki v členu 13(4) Uredbe št. 340/2008 pomeni, da če fizična ali pravna oseba ne more dokazati, da ima pravico do znižanja, ki ga zahteva, ji ECHA naloži upravno takso. To naj ne bi pomenilo, da bi moral biti znesek te upravne takse enak za vsa podjetja prijavitelje, ne glede na njihovo velikost. Zlasti je treba opozoriti, da je eden izmed ciljev Uredbe št. 1907/2006 upoštevati poseben položaj MSP, kot to med drugim izhaja iz uvodne izjave 8 in člena 74(3) te uredbe. Poleg tega je v uvodni izjavi 9 Uredbe št. 340/2008 natančneje navedeno, da bi bilo treba „[z]nižane pristojbine in takse […] uporabiti […] za [MSP]“. Poleg tega je treba opozoriti, da zaračunanje upravne takse prispeva k temu, da se podjetja odvrne od posredovanja napačnih informacij, kot to izhaja iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 112. Uresničevanje tega cilja lahko, če je to potrebno, zahteva, da se upošteva resnična velikost podjetij prijaviteljev.

114 Glede na vse elemente je treba četrti tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, in tako tudi tožbo v delu, v katerem predlaga razglasitev ničnosti Sklepa SME(2013) 1328, zavrniti.

Deli predlogov, s katerimi se od ECHA zahteva vračilo ali odškodnina

115 Z zadnjima dvema deloma tožbenih predlogov tožeča stranka na eni strani predlaga, naj ji ECHA vrne neupravičeno plačane zneske, in na drugi strani, naj ji ECHA plača odškodnino za nastalo škodo.

116 V zvezi s tem in ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti teh dveh delov predlogov, zadošča ugotoviti, da sta tesno povezana z glavnim zahtevkom za razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov in ne temeljita na drugačnih tožbenih razlogih, kot so tisti, ki so bili preučeni v okviru ničnostne tožbe. Ker so bili ti tožbeni razlogi zavrnjeni kot neutemeljeni, je treba zavrniti tudi dela predlogov v zvezi z vračilom ali odškodnino od ECHA.

Stroški

117 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije in ECHA naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se v delu, v katerem se nanaša na Evropsko komisijo, zavrže kot nedopustna.**

2. **Tožba se v delu, v katerem se nanaša na Evropsko agencijo za kemikalije (ECHA), delno zavrže kot nedopustna in delno zavrne kot neutemeljena.**

3. **Leone La Ferla SpA se naloži plačilo stroškov.**

S. Frimodt Nielsen F. Dehousse A. M. Collins

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. septembra 2016.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 1

Postopek in predlogi strank 3

Pravo 4

1. Dopustnost tožbe v delu, v katerem je vložena zoper Komisijo 4

2. Dopustnost nekaterih predlogov tožbe za razglasitev ničnosti, ki je bila vložena proti ECHA 8

3. Vsebinska presoja 11

Predlogi za razglasitev ničnosti 11

Uvodne ugotovitve glede obrazložitve Sklepa SME(2013) 1328 11

Prvi tožbeni razlog: nepristojnost, zloraba ali prekoračitev pooblastil ECHA v okviru sprejetja Sklepa SME(2013) 1328 12

– Prvi del prvega tožbenega razloga: nepristojnost ECHA pri presoji velikosti podjetij prijaviteljev 13

– Drugi del prvega tožbenega razloga: prekoračitev ali zloraba pooblastil pri uporabi Priporočila 2003/361 13

– Tretji del prvega tožbenega razloga: prekoračitev ali zloraba pooblastila glede informacij, ki so se zahtevale od tožeče stranke 15

– Dodatne trditve, ki so bile razdelane v repliki 16

Drugi tožbeni razlog: napačna uporaba Priporočila 2003/361 in kršitev načela sorazmernosti ... 17

Tretji tožbeni razlog: nepristojnost in zloraba pooblastil izvršnega direktorja ECHA 18

Četrti tožbeni razlog: nepristojnost, zloraba ali prekoračitev pooblastil ECHA in kršitev člena 5 PEU pri sprejetju sklepov MB/D/29/2010 in MB/21/2012/D 18

Deli predlogov, s katerimi se od ECHA zahteva vračilo ali odškodnina 20

Stroški 20